

هندبالیست نوجوان محله امام خمینی (ره) به اردوی تیم ملی بزرگسالان کشور دعوت شده است

در شهر خودم نیاز به حمایت دارم

امید
محله

سمیرا منشادی

کرونا برای بسیاری از ما بیشتر خاطره‌های تلخ و ناگواری را به ذهن می‌آورد چون آسیب‌های مختلفی را از وجود این ویروس شاهد بوده ایم، اما وقتی جزئی‌تر به این موضوع نگاه می‌کنیم متوجه تلنگرهای مثبتی می‌شویم که در این دوران سخت به مازده شده و چشم ما را به روی برخی نکات گشوده است.

در صحبت ما با ایمان امیری هم به این نکات اشاره شد. او ساکن محله بهشتی و متولد سال ۶۹ است که همین اواخر بیماری کرونا به سراغش آمده است.

او در یکی از اداره‌های دولتی کار اجرایی انجام می‌دهد و آدم پر مشغله‌ای است. هنگامی که با او هم‌کلام می‌شویم تادریه خاطره دوران کرونایی‌اش بپرسیم، با خنده می‌گوید: «کرونایی که گرفتم آنقدر سخت نبود، حتی روزهای اول در خانه به جای همسر که آزمایشش مثبت شده بود، آشپزی می‌کردم.»

ماجرای کرونا گرفتن امیری به دوم خرداد همین امسال برمی‌گردد. طی تماس تلفنی همسرش از بد حالی‌اش خبر می‌دهد و بلافاصله برای رساندن او به پزشک از محل کارش مرخصی می‌گیرد. با اعلام مثبت شدن آزمایش همسرش رادر خانه قرنطینه می‌کند و خودش به کارهای دختر سه سال و نیمه‌اش رسیدگی می‌کند. امروز دوم که به سرکار می‌آید متوجه می‌شود که بد حال است و به درمانگاه نزدیک محل کارش مراجعه می‌کند.

او تعریف می‌کند: «آنقدر حالم بد بود که در دمای ۴۰ دندان‌هایم از شدت تب و لرز به هم می‌خورد. باد کولر درمانگاه هم مزید بر علت شده بود و از شدت لرز به پرستار گفتم که کولر را خاموش کند. سردرد عجیبی داشتم. از درمانگاه که بیرون آمدم نیم ساعتی شاید هم بیشتر رادر آفتاب ایستادم. همه با تعجب نگاهم می‌کردند. زیر آفتاب گرمی راسپری می‌کردیم. هر طوری بود خودم را به خانه رساندم. حالا که من و همسرم آزمایشمان مثبت شده بود به کمک هم کارهای خانه را انجام می‌دادیم.»

فردای آن روز هم دخترش پرنیان آزمایشش مثبت می‌شود و خانوادگی در خانه به مدت ۱۴ روز می‌مانند.

امیری ادامه می‌دهد: «دو یا سه روز اول حال خوب نبود، اما از آنجایی که کارم اجرایی است با تلفن کارهایم را پیگیری می‌کردم و پاس‌خ‌گو بودم.»

او درباره تأثیر کرونا بر روی روابط با دخترش توضیح می‌دهد: «در روزهای بعد که حالمان بهتر شد وقت بیشتری را با دخترم می‌گذراندم. آن قدر این ارتباط پدر دختری تقویت شد که بعد از اینکه دوباره به سرکار آمده‌ام بهانه‌ام را می‌گیرد. ارتباطمان هر چند در گذشته هم خوب بود، اما به دلیل گرفتاری‌های کاری کمتر برایش وقت می‌گذاشتم.»

سعید جلائیان معلم ورزش پایه پنجم مدرسه جواهری متوجه استعداد ورزشی یکی از دانش‌آموزانش می‌شود. او «سپیده وحیدیان رضازاده» را که تا پیش از این اطلاعاتی راجع به هندبال نداشته و حتی پیش به سالن ورزشی باز نشده بود با «صفیه قاسمی پور» مربی برجسته هندبال مشهود آشنا می‌کند. وحیدیان درباره آشنایی‌اش با رشته ورزشی هندبال می‌گوید: «خانم یونسی معلم پایه پنجم من در مدرسه جواهری به من کمک کرد تا استعدادم را در این سمت پرورش دهم.» کمتر از یک ماه، در تیم ناحیه ۲ آموزش و پرورش عضو شدم و با این تیم در مسابقات استانی آموزش و پرورش شرکت کردم.»

وحیدیان که ساکن محله امام خمینی (ره) است از روزی که با هندبال آشنا شده تا به امروز که ۱۸ سالگی‌اش را پشت سر می‌گذراند، در پست توپ پخش کن در مسابقات استانی، کشوری، لیگ یک و لیگ برتر همراه با تیم‌های مختلف بازی می‌کند، استعداد خوبش در این رشته ورزشی سبب شده تا بتواند در اردوهای تیم ملی نوجوانان، جوانان و بزرگسالان شرکت کند. نتیجه حضور او در رقابت‌های مختلف کسب ۱۶ مدال رنگارنگ است که درباره آن‌ها این چنین می‌گوید: «در همین چند سالی که با هندبال آشنا شده‌ام در ده‌ها رقابت مختلف شرکت کرده‌ام که در بسیاری از آن‌ها با کمک هم تیمی‌هایم پیروز بیرون آمده ایم. بخشی از عناوینی که کسب کردیم شامل مقام دوم مسابقات استانی آموزش و پرورش در سال‌های ۹۳ و ۹۴ بود و در سال ۹۵ تیم ما جایگاه اول این مسابقات را به دست آورد. در سال ۹۶ علاوه بر کسب مقام دوم استان مقام دوم مسابقات کشوری را که توسط فدراسیون برگزار می‌شود به دست آوردیم. در سال ۹۷ مقام دوم استان و جایگاه سوم رادر مسابقات کشوری کسب کردیم. در این سال من به اردوی تیم ملی هندبال نوجوانان کشور دعوت شدم و تا سال بعد در یک تیم لیگ برتری بازی کردم. سال ۹۹ من و چند بازیکن دیگر مشهدی به شاهرود رفتیم و برای تیم این شهر در لیگ یک بازی کردم که این تیم اول و به لیگ برتر راه پیدا کرد. پس از آن من به اردوی تیم ملی جوانان دعوت شدم. از ابتدای امسال نیز که رقابت خاصی برگزار نشده، اما من به اردوی تیم ملی بزرگسالان کشور که برای حضور در رقابت‌های آسیایی آماده می‌شود دعوت شده‌ام.»

● حمایت نکردن از ورزشکاران خانم مشهدی

بازیکن تیم ملی هندبال کشور با انتقاد از بی‌توجهی به ورزش بانوان اضافه می‌کند: فکر نمی‌کنم دیگر در تیم‌های شهر مشهد بازی کنم چرا که متأسفانه هیچ حمایتی از ورزشکاران خانم این رشته در مشهد نمی‌بینم. تنها خانم یونسی، قاسمی پور و مادرم بودند که از من حمایت کردند که بابت زحماتشان از آن‌ها تشکر می‌کنم و گرنه حتی مبلغ قرارداد من برای بازی در لیگ برتر سال ۹۷-۹۸ پرداخت نشد و از حامی تیم فقط یک لباس ورزشی به من رسید.

کرونا
زندگی

امیری شهروند محله بهشتی از خاطره دوران کرونایی‌اش می‌گوید

تقویت رابطه پدر و پرنیان

